

i. Pause.

9 Sy setten ha-
ren monde tegen
den hemel: en-
de hare tonghe
wandelt op ber-
aerden.

10 Daerom
kreert sich syn
volck hier toe/
als hen wate-
ren eenes volken
[beters] worden
uytgedrucht/

11 Watse seg-
ghen; Hoe sou-
det Godt wer-
ten; ende sonder
wetenschap zyn
by den Alder-
hooghten?

12 Siet dese
zyn godtloos:
nochtans heb-
ben sy ruste in
de werelde / sy
vermevighbul-
dighen het ver-
mogen.

13 Immer
heb ick te ver-
geefs mijn her-

5 Sy steken stout'lyck den mont snel Na den Hemel/en spreken
fel/ Haer tonge wzeet (doch klepn van waerde) Giet valsch'lyck
over de gantsch' aerde. Dies strupckelt Godts volck ende valt
En twijffelt in sulck een ghestalt: Men schenckt hen / en het
dzinck met leyt Als water al dees tegenhept.

6 Sy spreken vermetelijck seer/ Soud' oock upt synen Throon de
Heer Ons doen aensien ende bemercken? Soud' Godt acht ne-
men op ons wercken? Dit zyn de godtloosen seer quaet/ Doch
siet men dat het hen wel gaet / En datse werden sat en rijck/
hier op Aerden alle gelijck.

7 Sal't om niet zyn dat mijn ziel heeft Onstraffelijck en wel ge-
leeft?